

ERIK DOMINIK NOVÁK

KŘÍDLA

MÁŠ

Erik Dominik Novák

KŘÍDLA MÁŠ

CO SKRÝVÁŠ

Co skrýváš za stěnou, to se tají dech,
odešels s ozvěnou v mých přáních, a snech

Stěna Tvá, stěna má, cit se zúročí,
tak proč ta Tvá vrátka má zavřená, když hledíš mi do očí

Co skrýváš za víčky, otevři zas taktěž brány plic,
já maličká, Ty maličký, a spolu jen my dva dokážem víc

K DUŠI SVÉ LIST

Dals růž do obálky, a otvíráš schránky,
a přemýšlíš, do které i duši bys dal

Tím padne vláda pera, a snad již do večera,
jen jedna u Tebe zazvoní, a Ty, řekneš třebaš, „Lenko, pojd' dál“ –

Padla vláda pera, a fakt, jedna je tak smělá,
že nejen na zvonek Tvůj píše svůj list

Ty její růž líbej, a též ji i snídej,
k listu pod nadvládou pera, další list přidej,

a k duši své list, již nenechej jiné
číst –

. . .

AŤ I LÁSKA DÁL MÁ svůj rád,

Ty mne chceš malovat, a vedle mne spát

A než půjdem spát, jen o mne veršovat,

jen dokaž mi, že mne máš rád

i tím, že postavíš dům,

pro nový život přiložíš svůj um

Pak dál smíš jen o mne veršovat,

dál mít mne rád, a jen vedle mne spát –

. . .

KŘÍDLA MÁŠ

Poslals mi luční kvítí,
a s kyticí, přišel i vzkaz,
„Věř, slunce nikdy se nerozsvítí,
když uplyne náš čas

Tak stále na svět se dívej,
a pozdrav ty, co kol Tebe jdou
K těm, již milují, i Ty se přidej,
i oni, pouze na chvíli tu jsou

Zítřka velký puget růží
nahradí snop z dětských let
Ty, pověz mi, i co Tebe tíží,
stále křídla máš, tak leť“

. . .

PATRŮ-LI NA CHLĚB stále máslo s medem,
k němu bílá káva, a polibek k dochucení,
Tobě tímtéž, můj milý, píše se zpráva,
že není jiný, kdo nejen můj chléb ochutnat smí

Přijímej soust, a pij plným douškem,
zítra pro chléb vezdejší sejdeme se zas
A že i hrneček můj Bůh obdaroval ouškem,
Ty, do mých šeptej, „Lásko, je právě na lásku čas“ –

. . .

NECHŤ KVĚT MÁ VLÍDNOU TVÁŘ

Na zápraží postáváš,
Tvůj výraz je smělý,
Ty, s tvářemi jiných si pohráváš,
a to nikoliv pouze při neděli

Úsměv úsměvem Ti oplátí,
pozdravíš, pozdraví jiní
Pak slůvko za slůvkem vyšije záplaty,
a jsou tabu všechna chmurná nadělení

Na zápraží postáváš,
a květinu dáš jiné
Nechť i květ jiný má vlídnou tvář,
když i to je pomíjivé

KOSTITŘAS

Všude, kde padají zdi, a bortí se plot,
Ty se vzpřímenou hlavou jdi, a umyj si bot
Leč, tam, kde postaví hráz, nech chvílku ubíhat čas,
to proud jen plyne okolo nás, a i Tvůj směr se narovná zas

Všude, kde cítíš svou šanci, dávej, i ber,
když přijdou první vlci, Ty nejen naplň jim džber
Vždyť sytý, je smírný, a zas, chce to čas,
nežli i z Tvé první dílny vyjede alespoň kostitřas

UŽ NEJSEM TVŮJ

Už nejsem Tvůj, Ty nejsi má,
sic noci, i rána s Tebou, byla vpravdě příjemná –
Už nejsem já, a Ty, a záplaty, ty lžou

Já jiné dávám i to nevšední, a polibek, nikoliv pouze poslední
Ty, po jiném se ohlédni, čeká Tě tolik krásných dní

Pak zprávu dej mi, a třeba s jiným, napiš mne na oltář
Taktéž Ty totéž přej mi, když před Bohem věrnost přísaháš –

Už nejsem Tvůj, Ty nejsi má, leč, žádná voda není zkalená
Já přímý byl, Ty přímá, a nám,

teď nový příběh
začíná –